

Els Coppens

”Elke dag zag ik een kind sterven.
Hoe ik volhou? Door te
denken aan wat ik wél kan doen”

Vroedvrouw Els Coppens trekt twee keer per jaar met 'Artsen zonder Vakantie' als vrijwilliger naar Afrika. Daar helpt ze vrouwen in schrijnende omstandigheden bevallen. En ziet ze keer op keer dat de grens tussen vreugde en verdriet flinterdun is.

Els Coppens: "Afrika heeft mij altijd al enorm geraakt. Als kind al was ik ongelooflijk onder de indruk van de beelden die ik op televisie zag: uitgehongerde kindjes, doodzieke mensen, pure armoede. Ik verzamelde alles wat ik kon vinden over Afrika en de problemen waar ze daar mee

af te rekenen hadden. Ik knipte foto's uit en hing ze dan aan de muur in mijn kamer. Het onrecht, de ellende van al die mensen en kinderen, daar kon ik niet bij. Toen al niet. Dat gevoel én het idee om later te gaan helpen en mijn steentje proberen bij te dragen, is eigenlijk nooit meer weggegaan. Ik studeerde verpleegkunde en volgde daarna nog een specialisatiejaar vroedkunde. En alsof het allemaal zo was voorbestemd, werd ik verliefd op Jan, een verpleger die dolgraag zijn kennis wilde gebruiken om in Afrika te gaan werken. Uiteindelijk zijn we na onze studies tropische geneeskunde voor twee jaar vertrokken naar een klein broussedorp in Congo. We waren toen 23 jaar, en vier weken getrouwd. Maar ons idealisme was zo groot dat niemand ons kon tegenhouden."

Afgesloten van de wereld

"Twee jaar lang leefden we samen met vijf medische missiezusters en drie Scheutisten - een congregatie van missionarissen - afgesloten van de rest van de wereld. Om in ons dorp te raken, moest je vliegen naar Kinshasa, dan een binnenvlucht nemen, vier uur in een speedbootje het meer over, twee uur de rivier op en dan nog eens vier uur met een jeep het binnenland in. We woon-

den in een stenen huisje met stromend water, maar dat was dan ook het enige comfort dat we hadden. Elektriciteit was er alleen tussen 6 en 9 uur 's avonds, privacy hadden we nauwelijks, het eten was beperkt. En contact met de buitenwereld was zo goed als onmogelijk. Alleen via de wereldomroep hoorden we twee à drie keer per maand nieuws van het thuisfront. Maar we hadden elkaar. En onze idealen."

”Als kind verzamelde ik álles wat ik kon vinden over Afrika. Foto's van honger, onrecht, pure armoede... De muren van mijn kamer hingen vol”